

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: PhDr. J. K., Ph.D., „X“**, zastoupeného Mgr. Bohuslavem Novákem, advokátem se sídlem Sartoriova 26/9, Praha 6, proti **žalovanému: Rektor Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem**, se sídlem Pasteurova 3544/1, Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Jiřím Schüllerem, advokátem se sídlem Balbínova 24, Praha, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.8.2013, č.j. 22/2013/00292/003 712,**

t a k t o :

- I.** Ve vztahu k návrhu žalobce, aby soud uložil žalovanému přijmout žalobce do presenčního doktorského studijního programu P7507 specializace v pedagogice, obor Hudební teorie a pedagogika akreditovaného na Pedagogické fakultě Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem **se žaloba o d m í t á .**
- II.** Rozhodnutí rektora Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem ze dne 27.8.2013, č.j. 22/2013/00292/003 712, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **13 200,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.8.2013, č.j. 22/2013/00292/003 712, kterým byla zamítnuta jeho žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad

Labem o nepřijetí k doktorskému studiu ze dne 24.6.2013, č.j. PŘ/13/PF, kterým bylo rozhodnuto o nepřijetí žalobce do akademického roku 2013/2014 k doktorskému studiu na Pedagogické fakultě Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem studijního programu P7507 Specializace v pedagogice, studijního oboru Hudební teorie a pedagogika.

Současně se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí děkana o nepřijetí ke studiu.

Současně se domáhal, aby soud uložil žalovanému přijmout žalobce do prezenčního doktorského studijního programu P7507 Specializace v pedagogice, studijní obor Hudební teorie a pedagogika akreditovaného na jeho Pedagogické fakultě.

Na tomto místě soud poznamenává, že dle § 69 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), je žalovaný v řízení před správním soudem stanoven přímo ze zákona jako správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. V souladu s ustanovením § 50 odst. 7 zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „vysokoškolský zákon“), je tímto orgánem v daném případě vyřizování žádosti o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu rektor Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem. Bez ohledu na označení žalovaného v samotné žalobě, kdy žalobce za žalovaného označil Univerzitu J. E. Purkyně v Ústí nad Labem, tedy jako žalovaný v tomto rozsudku vystupuje v souladu se zákonem právě rektor Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem.

V podané žalobě nejprve žalobce stručně zrekapituloval průběh přijímacího řízení včetně řízení o žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana o nepřijetí ke studiu.

Žalobce trvá na tom, že Pedagogická fakulta Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem porušila vysokoškolský zákon, neboť v ustanovení § 48 odst. 3 vysokoškolského zákona je uvedeno ve vztahu k dosaženému vzdělání, že jedinou a tím pádem i postačující podmínkou k přijetí ke studiu a připuštění k absolvování přijímacích zkoušek je řádné ukončení studia v magisterském studijním programu a v oblasti umění též získání akademického titulu. Zdůrazňuje, že ustanovení § 49 vysokoškolského zákona nikterak neřeší absolvování konkrétního studijního programu, resp. oboru, ve kterém byl magisterský titul dosažen, ale dává pouze možnost vysoké škole stanovit průběh a formu přijímacího řízení tak, aby v jeho rámci mohla posoudit určité znalosti, schopnosti nebo nadání uchazeče. Tím se dle žalobce rozumí možnost stanovit způsob bonifikace jeho výjimečného prospěchu či dosažených úspěchů na některém stupni předešlého vzdělání.

Žalobce namítá, že mu nebylo umožněno prokázání znalostí, schopností, nadání nebo prospěchu přímo na přijímací zkoušce. Bylo mu totiž znemožněno konání přijímací zkoušky v důsledku toho, že mu byla pozvánka k přijímací zkoušce doručena až den po jejím konání. Žalobce rovněž nebyl seznámen s výsledky přijímací zkoušky před komisí.

Žalobce trvá na tom, že splnil podmínky přijímacího řízení, což vyplývá i z pozvánky k přijímací zkoušce, která mu byla doručena dne 18.6.2013. Trvá tedy na tom, že mělo být postupováno v souladu se Studijním a zkušebním řádem v doktorských studijních programech Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem ze dne 1.2.2013. V ustanovení č. 3 odst. 5 tohoto studijního řádu je uvedeno, že uchazečům, kteří splňují podmínky pro přijetí, oznámí studijní oddělení nebo studijní referát fakulty nejméně šest týdnů před konáním přijímací zkoušky termín přijímací zkoušky. Žalobci však pozvánka byla zaslána až po opakovaném vyžádání, a to den po konání přijímací zkoušky dne 18.6.2013. Samotná pozvánka je datována dnem 3.6.2013, tj. pouze dva týdny před konáním přijímací zkoušky. Na internetových stránkách bylo datum a přesný čas konání přijímací zkoušky zveřejněno dne 30.5.2013, tedy necelé tři týdny před konáním přijímací zkoušky. Pozvánka byla žalobci doručena až po konání

přijímací zkoušky, přestože vědom si harmonogramu akademického roku připsy ze dne 11.6.2013 a ze dne 16.6.2013 urgoval její zaslání.

Žalobce dále zdůraznil, že komise nemá pravomoc k posouzení relevance magisterského vzdělání uchazeče. Jednak dle jeho názoru pravomoc posouzení oboru vzdělání komisí nevyplývá z upřesňujících informací na internetových stránkách katedry a, i kdyby vyplývala, byla by dle žalobce v rozporu se zákonem. Rovněž zdůraznil, že splnění podmínek pro jeho účast v přijímacím řízení bylo potvrzeno zasláním pozvánky k přijímacímu řízení, neboť z vnitřního předpisu univerzity vyplývá, že pouze v případě splnění podmínek pro účast v přijímacím řízení je uchazeči zasílána pozvánka k přijímací zkoušce. Univerzita sama tak tedy deklarovala splnění podmínek pro účast žalobce v přijímacím řízení včetně kvalifikačních podmínek pro přijetí pro daný typ studia. Zároveň žalobce trvá na tom, že přijímací komisi či jinému orgánu školy v rámci přijímacího řízení přísluší pouze hodnotit, zda magisterské studium uchazeč řádně absolvoval či nikoliv. Nemůže hodnotit jeho obor.

Dále žalobce uvedl, že argumentace žalovaného, že neabsolvoval magisterské studium v konkrétním školou požadovaném oboru, je v rozporu s filozofií Boloňské deklarace, na jejímž základě se zavádí systém třístupňového vzdělávání (Bc. – Mgr. – Ph.D.), které by mělo být maximálně prostupné a přijetí do dalšího stupně vzdělání nemůže být podmíněno podmínkou absolvování konkrétního oboru v předchozím stupni vzdělávání.

V závěru žaloby žalobce rovněž namítl, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal se všemi vznesenými námitkami.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že žalobce ve své žalobě nezohlednil fakt, že k přijetí do doktorského studia na daný obor byla stanovena kritéria dle tabulky, která obsahovala bodové hodnocení, dle kterého byl vybrán uchazeč, který dostal nejvíce bodů. I kdyby se žalobce zúčastnil přijímacích zkoušek, nemohl by dosáhnout více bodů než vybraný uchazeč. Vzhledem k tomu, že vybraný uchazeč měl magisterský titul z požadovaného oboru studia a splnil i další předpoklady, byl vybrán právě tento uchazeč. Žalovaný má za to, že mu nelze uložit, aby přijal žalobce do doktorského studia, když byl v souladu s vnitřními předpisy a na základě bodového hodnocení vybrán jiný uchazeč, který byl přijat a do doktorského studia nastoupil. Rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že byly porušeny vnitřní předpisy a že na základě tohoto porušení by měl být žalobce přijat do doktorského studia. Zdůraznil, že žalobce neprokázal splnění podmínky pro přijetí do doktorského studijního programu, protože neprokázal absolvování magisterského studia v oboru Hudební výchova, Hudební věda či Umělecké studium.

Žalovaný dále poznamenal, že se žalobce netají tím, že svým jednáním má za cíl poškodit značku Univerzity J. P. Purkyně v Ústí nad Labem. Žalobce je v souvislosti se svou již skončenou akademickou činností trestně stíhán a v minulosti byl také opakovaně exekučně řešen.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že z charakteristiky pojmů znalost, dovednost, schopnost a nadání uvedených v ustanovení § 49 vysokoškolského zákona vyplývá, že nejsou svázány či determinovány získáním magisterského titulu v konkrétním oboru. Veškeré uvedené pojmy dle žalobce determinují skutečnosti, které lze získat a tím pádem i prokázat bez absolvování jakéhokoliv formálního

studia a lze je získat například i v systému neformálního vzdělávání, kde se pracuje s pojmem „kompetence“ jako zastřešující výraz pro poměr znalostí, dovedností, schopností a nadání, na jejichž ověření lze zjistit úroveň jednotlivých klíčových kompetencí jedince. Prospěch z předchozího studia se může dle žalobce posuzovat pouze v dimenzích průměrné známky z absolvovaných zkoušek, nebo ze státní závěrečné zkoušky. Trvá na tom, že nikde v zákoně není uvedeno, že musí být prokázán prospěch z konkrétního studijního programu. Z toho je možno dle žalobce dovodit, že zákon neumožňuje stanovit jako podmínku přijetí k doktorskému studiu předchozí absolvování konkrétního oboru studia v magisterském programu. Stanovení takové podmínky je dle žalobce diskriminační a protizákonné a jde proti filozofii třístupňového vzdělání dle Boloňské deklarace. Dle žalobce může vysoká škola pouze stanovit obsah a formu přijímací zkoušky tak, aby mohla validním způsobem otestovat schopnosti, znalosti a nadání uchazeče o studium.

Dále žalobce zdůraznil, že mu není známo, že by byla zveřejněna jakási tabulka s bodovým hodnocením jednotlivých částí přijímací zkoušky. Zveřejnění kritérií přijímacího řízení je dle vysokoškolského zákona povinností instituce, která vypisuje přijímací řízení pro konkrétní obor. Nicméně i kdyby taková tabulka existovala, nemůže v ní dle žalobce být proporcionálně nadměrně bodově zvýhodněno absolvování konkrétního oboru studia, jelikož by se opět jednalo o diskriminační parametr.

Dále žalobce zdůraznil, že nelze argumentovat tím, že již byl do studia vybrán na základě přijímacího řízení jiný uchazeč. Rovněž považuje za nepřipustnou argumentaci, že by žalobce v přijímacím řízení stejně nemohl obstát, když postupem vysoké školy bylo zapříčiněno, že se žalobce nemohl vůbec přijímací zkoušky zúčastnit.

Žalobce rovněž uvedl, že tvrzení žalovaného, o snaze poškodit jméno Univerzity J. P. Purkyně v Ústí nad Labem ze strany žalobce je v dané věci zcela irelevantní.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že ve vyjádření k žalobě je uvedena jako podmínka absolvování studia v oboru Hudební výchova, Hudební věda či Umělecké studium. Původně však bylo uváděno pouze Hudební výchova a Hudební věda. Žalobce nechápe, proč student oboru Výtvarná výchova je více kompetentní pro dané studium než absolvent studijního programu oboru Tělesná výchova. Danou podmínku považuje žalobce za snahu o diskriminaci jednotlivých uchazečů při přijímacích zkouškách a za diskriminaci v přístupu ke vzdělání.

V závěru žalobce opět zdůraznil, že mu byla zaslána řádná pozvánka k přijímacímu řízení, což v souladu s vnitřními předpisy Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem lze učinit pouze v případě, že uchazeč splnil podmínky k podání přihlášky.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec

žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

Primárně se soud zabýval otázkou projednatelnosti jednotlivých návrhů žalobce. Ve vztahu k návrhu žalobce, aby soud uložil žalovanému přijmout žalobce do presenčního doktorského studijního programu P7507 specializace v pedagogice, obor Hudební teorie a pedagogika, akreditovaného na Pedagogické fakultě Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem dospěl soud k závěru, že tento návrh není v rámci správního soudnictví projednatelný.

Soud ve správním soudnictví ve věcech řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu má přesně vymezené pravomoci, přičemž může dle § 78 s.ř.s. pouze žalobu zamítnout, není-li důvodná, nebo zcela či částečně zrušit napadená rozhodnutí, eventuálně může i upustit nebo snížit správním orgánem uložený trest. Žalobce kromě návrhu na zrušení napadených rozhodnutí navrhoval i uložení zcela konkrétní povinnosti žalovanému. Jak plyne ze shora uvedeného, správní soud nemá pravomoc oproti občanskoprávním soudům, které vedou soudní řízení v režimu zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, uložit dle § 80 písm. b) téhož zákona, žalovanému splnění povinnosti, která vyplývá ze zákona, z právního vztahu nebo z porušení práva.

Soud tedy konstatuje, že ve vztahu k uvedenému žalobcovu návrhu dospěl k závěru, že jde o neodstranitelný nedostatek řízení, který brání v řízení pokračovat, neboť není dána pravomoc soudu o věci rozhodnout. Z uvedeného důvodu soud ve vztahu k výše uvedenému návrhu žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve spojení s § 65 odst. 1 s.ř.s. v návaznosti na § 4 s.ř.s. odmítl.

Ve vztahu k ostatním návrhům shledal soud žalobu projednatelnou.

Dále se soud zabýval otázkou namítané nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívající ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce.

V § 50 vysokoškolského zákona jsou zakotvena procesní pravidla přijímacího řízení, na něž se nevztahuje správní řád (§ 50 odst. 4). V odstavci pátém jsou upraveny náležitosti rozhodnutí. *Rozhodnutí musí být vyhotoveno písemně do 30 dnů od ověření podmínek pro přijetí ke studiu, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být uchazeči doručeno do vlastních rukou. Způsob náhradního doručení stanoví vnitřní předpis. Uchazeči, jehož pobyt není znám, se doručuje vyvěšením rozhodnutí na úřední desce. V odstavci sedmém se dále praví, že uchazeč může požádat o přezkoumání rozhodnutí. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal, ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti vyhovět a rozhodnutí změnit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem vysoké školy nebo její součástí nebo podmínkami stanovenými podle § 49 odst. 1 a 3. Jinak žádost zamítne a původní rozhodnutí potvrdí.*

Otázkou rozsahu odůvodnění rozhodnutí rektora univerzity o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu na vysoké škole se z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí již poměrně rozsáhle zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21.12.2006, č.j. 2 As 37/2006-63, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1112/2007. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jediným ústavně

konformním výkladem uvedených ustanovení vysokoškolského zákona je, „že ustanovení § 50 odst. 5 dopadá i na řízení o přezkoumání rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu. Umožňuje - li totiž zákon uchazeči žádat o přezkoumání rozhodnutí, pak mu tím zcela jistě dává i právo namítat konkrétní skutečnosti. Uvádí - li uchazeč konkrétní důvody, proč má za to, že rozhodnutí děkana je v rozporu se zákonem, vnitřními předpisy či podmínkami stanovenými podle § 49 odst. 1 a 3, je nutné, aby se rektor při přezkumu tohoto rozhodnutí těmito důvody zabýval, jinak by nedostal zákonu, který stanoví povinnost změnit rozhodnutí, jež je s těmito podmínkami v rozporu. Pokud by rozhodnutí o opravném prostředku ve správním řízení nemuselo být řádně odůvodněno a správní orgán by se nemusel vypořádat s jednotlivými důvody uvedenými v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana, postrádal by tento opravný prostředek svůj smysl. Z povahy věci lze proto dovodit, že náležitosti rozhodnutí podle odstavce pátého se netýkají pouze rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu, nýbrž i rozhodnutí o přezkoumání tohoto rozhodnutí.“ Dále v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodování podle § 50 vysokoškolského zákona ze soudního přezkumu nevylučuje samotný vysokoškolský zákon ani jiný zvláštní zákon, a tudíž je proti rozhodnutí rektora v souladu s ustanovením čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod přípustná žaloba ve správním soudnictví. Dále soud konstatoval, že „pokud mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy, je z povahy věci nutné, aby bylo možno ze správního spisu usoudit na to, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Jinak je totiž nutné napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit.“

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce ve své žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana o nepřijetí k doktorskému studiu ze dne 12.7.2013 uplatňoval dva zásadní okruhy námitek ve vztahu k rozhodnutí o nepřijetí ke studiu. Jeden okruh námitek se týkal otázky přípustnosti stanovení konkrétního oboru absolvovaného magisterského studia jako podmínky pro přijetí k doktorskému studiu a druhý okruh námitek se týkal otázky, že univerzita deklarovala splnění podmínek přijímacího řízení tím, že byla žalobci doručena pozvánka k přijímacím zkouškám, která mu ovšem v rozporu s interními předpisy byla doručena až den po termínu konání přijímacích zkoušek.

Žalovaný se však v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval výhradně otázkou přípustnosti stanovení nutnosti absolvování konkrétních oborů magisterského studia jako podmínky pro možnost přijetí k doktorskému studiu v daném konkrétním studijním oboru. Druhým okruhem žalobcem uplatněných námitek se však žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Pokud má být druhostupňové rozhodnutí přezkoumatelné, musí se nutně ve svém odůvodnění vypořádat se všemi námitkami účastníka řízení s tím, že uvede, o které právní předpisy a jejich ustanovení se při rozhodování opíral a jakými úvahami se při jejich použití řídil. K tomu však v daném případě ve vztahu k druhé námitce žalobce uplatněné v žádosti o přezkoumání nedošlo. Žalovaný tím zatížil své rozhodnutí závažnou procesní vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

V důsledku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobcovým námitkám procesního rázu soud nepřikročil k přezkumu meritorních námitek žalobce, neboť by to bylo předčasné.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, zrušil pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. V dalším řízení bude pak správní orgán podle

§ 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. O prvostupňovém rozhodnutí děkana nebylo rozhodováno, neboť soudem vymezený nedostatek nepřezkoumatelnosti se týká právě druhostupňového rozhodnutí žalovaného.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 13 200,- Kč, která se skládá z částky 3 000,- Kč odpovídající soudnímu poplatku, z částky 9 300,- Kč za tři úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Bohuslavem Novákem [převzetí věci, podání žaloby a podání repliky podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013], a z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. ledna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová